

'Bırakınız yapsınlar'

16 Ağustos'taki son yazımızdan bu yana geçen bir haftada neler olmadı ki?

18 Ağustos: Elazığ, Bitlis ve Van'da, 10'u güvenlik güçlerinden 12 kayıpla sonuçlanan PKK saldırıları.

18 Ağustos'ta N. Kurtulmuş: "Başımıza gelen birçok şey Suriye politikasının bir sonucu".

18 Ağustos K. Kılıçdaroğlu: "Terörü bitirmek için muhalefetten ne istiyorsanız vermeye hazırız, size açık çek veriyoruz".

19 Ağustos: Torba yasa şimdilik bazı "eksiltmelerle" ama mutabakatla Meclis'ten geçti.

20 Ağustos: Gaziantep'te bir düğünde 54 kişinin ölümüyle sonuçlanan IŞİD bombalı saldırısı.

21 Ağustos: RTE: "Ezanları susturmaya kimselerin gücü yetmeyecektir".

21 Ağustos'ta K.Kılıçdaroğlu: "Saldırının faili olan barbar yapı cumhuriyetimize, demokratik, laik, sosyal hukuk devletine düşmandır".

21 Ağustos'ta N. Kurtulmuş: "Cumhurbaşkanımızın ifade ettiği gibi, bu bir ikinci İstiklal Savaşı'dır".

Bunlar üzerine uzun makale bile yazılabilir. Bazı veçhelerine aşağıda değineceğiz. Ama son bir haftaya değinmeden önce 15 Temmuz olayına tekrar uzanalım.

15 Temmuz darbe girişimi konusundaki kara delikler doldurulamadı. Darbe girişimi haber alındığı halde etkili önlemlerin alınmamasına, MİT ve Genelkurmay ile Başbakan ve Cumhurbaşkanı arasındaki hatların çalışmamasına ikna edici açıklamalar getirilmedi. O zaman isteyen boşlukları istediği gibi doldurmasına hak kazandırılmış oldu.

Girişimin Fethullahçılar tarafından yapıldığı ve bunun bir tiyatrodan ibaret olamayacağını daha önce yazmıştık. Ancak bu darbe girişiminin, aynı gün saat 16.00'dan itibaren resmen duyulduğu kamuoyuna açıklandığına göre, artık en tepedeki iki devlet sorumlusunun olayı saat 21.00 civarlarında “enişteden” veya “eşten dosttan” duymuş olduğuna dair “çocuk kandırma” açıklamalarına itibar edilmesini kimse beklemesin. (Aksi durumda, yani tepedeki iki siyasi sorumlunun darbe girişimini 16.00 itibarıyla duymuş olduklarını söylemeleri halinde, “bırakınız yapsınlar” talimatını vermiş olduklarını itiraf etmiş olmazlar mıydı?).

Girişimin etkilerinin kontrol altında tutulması için alınan önlemlerin neden yetersiz kaldığı, neden yer yer acze düşüldüğü ayrı bir karanlık noktadır; bu konudaki gerçeklerin ortaya çıkması için bir hayli bekleneceği tahmin edilebilir.

(Ama “bırakınız yapsınlar” göz yummasının, bu defa belki başka birilerinin daha fazla inisiyatif aldığı şekilde, 20 Temmuz 2015 Suruç ve 10 Ekim 2015 Ankara katliamları için dahi geçerli olmuş olabilmesi büsbütün ihtimal dışı mıdır?).

Şimdi kalkışmadan 40 gün sonra bu darbe girişiminin ne ölçüde “hayırlara vesile” olduğuna bakılabilir:

Birincisi, iktidar, kamuda 85 bin kişiyi bulan, 12 Eylül'de bile yaşanmamış bir tasfiye operasyonunu 40 günlük bir zaman dilimi içinde gerçekleştirmiş durumdadır. Fethullahçılıkla uzaktan yakından ilgisi bulunmayan muhalif/sol kesimlerin bir bölümü de cadı kazanı içine atılmıştır. Bunda daha ileri gidilip gidilmeyeceği görülecektir. Ancak muhalefetin burada da tekil vakalar üzerinden bakanlara ricacılıktan öteye gitmediğine bakılırsa, iktidarın istediği kapsamda keyfi bir “temizlik” yapabilmesinin önündeki siyasi direnç pek zayıftır.

İkincisi, iktidar darbe hukukunu oluşturmaya girişmiş ve 40 gün içinde önemli ölçüde mesafe almıştır. KHK'larla devleti yeniden yapılandırmaya girişmiş, muhalefetten de şimdilik AYM'ye gitmeyeceği güvencesini almıştır. Nerede duracağı henüz belirsizdir. Torba yasayla, Türkiye Varlık Fonu, zorunlu BES ile yapmaya giriştikleri, kapitalist bir hukuk devletinin sınırlarını zorlamaktadır.

Üçüncüsü, iktidar muhalefeti edilgenleştirmeyi başarmış, adeta fiili bir milli mutabakat cephesi oluşturmuştur. Kendisinden yana olmayanı “karşı kutba koyma ve suçlama” örtük tehdidi bile, muhalefeti teslim almaya yetmiştir. Tek adam otokrasisinin en önemli aşamalarından biri böylece aşılmıştır. Miting alanlarında desteğini aldığı muhalefetin hiçbir alanda görüşüne başvurmamaktadır. AKP tipi bu yeni-uzlaşma tarzında iktidar, aklına koyduğu tasarruflar konusunda hiçbir fren tanımama alışkanlığını katmerlendirerek sürdürmektedir. (Muhalefetin tepkisi üzerine Cumhurbaşkanı'nın rektörleri azletme yetkisini düzenleyen hükmün veya Hakkâri-Şirnak'ı ilçeye dönüştürmeye, belediyelere kayyum atanmasına yönelik “hizaya getirme” maddelerinin, özel bütçeli kamu kurumlarının varlıklarının özelleştirilmesinin şimdilik geri çekilmesini “fren” olarak görüyor ve avunuyorsanız, diyecek yok. O zaman iktidar, muhalefete ödün veriyor ve uzlaşıyor görüntüsünü vermek adına her zaman pazarlığı üstten açmak seçeneğini kullanabilecek, muhalefetin engelleme yapmasını da böylece önleyecektir!).

Dördüncüsü, bir yan ürün olarak, “tekbirci” bir kitle seferber edilebilmiştir. Toplumu ayrıştırmak, daha önemlisi kendisinden olmayanı da kendisi gibi davranmaya zorlamak artık daha kolaylaşmıştır. Korkutarak sindirmek bir faşist yönetim aracı olarak sahneye çıkmıştır. Ne zamana kadar sahnede kalacağı, daha radikal İslamcılar/cihatçılar tarafından sahneden indirilip indirilmeyeceğini gelişmeler gösterecektir.

“Ezanları kimse susturamayacak”

RTE'nin son Gaziantep katliamı sonrasında bu sözü neden söylediği galiba tam anlaşılamadı. Cumhuriyet'ten Tayfun Atay (22.08.2016), "Karşınızdaki örgüt o ezanları susturmaya değil, kendince daha da çoğaltmaya, hatta bu bakımdan sizi yaya bırakmaya talip" değerlendirmesini yapıyor. Halbuki RTE'nin muradı farklı: O, bu sözleriyle IŞİD'in (ve tedhişi yöntem olarak kullanan diğer örgütlerin) Hristiyan kökenli (gâvur) Batı emperyalizminin maşası olduğunu ima ediyor ve içindeki beraberliği bunun üzerine inşa etmeye çalışıyor. "İkinci İstiklal Savaşı" retoriği de bunun uzantısı. Böylelikle de, kendisinden daha radikal bir İslamcı akımın kendisine din ekseninde rakip olmasını peşinen bertaraf etmek istiyor.

Anamuhalefet lideri ise, iktidara en ağır eleştirisini her zamanki gibi "bu doğru değil" pasif söylemine hapsediyor. Ya da, Özel harekâtçıların KPSS'siz alınacağını söyleyen Kurtulmuş'a liyakat eleştirisi yapıyor ve ertesi gün hatırlanmayan bir "sözünün eriyen istifa et" çıkışı yapıyor.

Hâlbuki ortada "başımıza gelen birçok şey Suriye politikasının sonucu" itirafı var. Bunca tedhiş eyleminin dolaylı sorumlusu olarak iktidarı hedef almak gerekmiyor mu? Eğer bu bir fırsatçılık olarak görülüyorsa, bu katliamların arkasının kesilmeyeceğini hatırlayarak/hatırlatarak eleştiri yükümlülüğünü üstlenmek gerekmiyor mu? Üstelik Suriye'deki, Ortadoğu'daki din eksenli maceracı politikalar, aslında iktidar partisinin halen koruduğu ideolojik mevzilenmesinin bir ürünü değil mi? Nitekim bunun tüm yansımaları iç siyasette de -eğitimde, yargıda, genel idarede, güvenlik güçlerinin eski ve mevcut yapılanmasında, kamuda personel yapılanmasında...- yok mu? Ve şimdi dahi bütün hızıyla sürmüyor mu?

O halde bu koşulsuz destek ürkekliği de ne oluyor? Eğitimdeki dinci yapılanmadan bir milim geri adım atmayan, laiklik konusunda "bildiğimi yaparım" çizgisinden şaşmayan bir iktidarla "milli mutabakat" yaparak onu yola getireceğini mi düşünüyor? Hiçbir analitik ve siyasi değeri olmayan bir dille IŞİD'i barbarlıkla, sapkınlıkla suçlayarak bu örgüte etkileyici mesaj mı göndermiş oluyor? IŞİD'in içindeki örgütlenmesine göz yuman, dışardaki güçlerine her türlü desteğini vermiş olan bir iktidarın ipliğini pazara çıkarmak için ne bekliyor?

Bu soruların yanıtları verilemiyorsa bilin ki CHP siyaset alanını boşaltmıştır ve siyaset boşluk kaldırmaz.

haber.sol.org.tr/yazarlar/oguz-oyan/birakiniz-yapsinlar-166640

